

Carole Matthews

Suklaaseuran häät

Suklaaseuran häät

Carole
Matthews

*Suklaaseuran
häät*

Englannin kielestä suomentanut Päivi Paju

DOCENDO

Englanninkielinen alkuperäisteos:

Carole Matthews: *The Chocolate Lovers' Wedding*

First published in Great Britain in 2016 by Headline Review

© Carole Matthews, 2016

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos:

© Docendo, 2025

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

www.docendo.fi

Suomennos: Päivi Paju

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-010-0

Painettu EU:ssa

Ensimmäinen luku

Lontoossa ei ole koskaan kolmea metriä kauempana Twixistä. Niin se vain on. Parhaillaankin pöytäni laatikossa on yksi nimeäni kailottava Twix. Kolmas laatikko alhaalta. Vasemmassa takanurkassa. Kello on nyt puoli yksi, ja patukan seireeninkutsu on houkutellut minua viimeisen tunnin ajan.

Pysyn tiukkana. Siihen on myös erittäin hyvä syy. Minä, Lucy Lombard, joka rakastan kaikkea suklaista, olen hiljattain mennyt kihloihin, joten olen tietenkin laihdutuskuurilla. Eihän nyt kukaan halua astella alttarille seurakunnan hihittäessä ja nimitellessä morsianta läski-perseeksi.

Huokaisen onnesta. Olen oikeasti menossa naimisiin suuren rakkauteni, herra Aiden ”Pihka” Holbyn kanssa. Seurusteltuani useita vuosia kelvottomien poikaystävien kanssa – ennen kaikkea mieleen tulee Marcus Canning – olen kihloissa miehen kanssa, joka ei ole ainoastaan kiistämättömän komea, vaan myös ystävällinen, rakastava, taitava kokki, pitää pienistä eläimistä ja ennen kaikkea on valmis sivuuttamaan lukuisat heikkouteni ja puutteeni ja ottamaan minut niistä huolimatta vaimokseen. Hän on jopa valmis menemään niin pitkälle, ettei varsinaisesti piittaa, vaikka tekisin hääpuvustani hiukan näyttävämmän. Hmm.

Aivan. No niin. Twix saa kyytiä.

”Lucy.”

Syällisen näköisenä vedän käteni pois laatikosta. Pomoni. Jonka kasvoilla on tavanomainen ahdistavan halveksuva ilme. Mistä hän tiesi, että aioin syödä kielletyn Twixin?

”Saitko minulle ne luvut talousosastolta?” hän murahtaa.

Ai niin. Ne. ”Tuota, en.”

”Ikävä keskeyttää unelmointisi. Jälleen. Mutta ne ovat hyvin tärkeitä.”

Siinä lyhyessä ajassa, jonka olen täällä työskennellyt kestävien ja ympäristöystävällisten digitaalisten palveluiden kehittämisen parissa – tai GIT:n, kuten työntekijät sitä kutsuvat – minulle on selvinnyt, että pomollani herra Robert Simmondsilla on erittäin sarkastinen huumorintaju. Toisinaan – melko usein – hän on oikeassa.

”Anteeksi. Anteeksi.” Reiluuden nimissä mainittakoon, että hän pyysi minua jo aikaa sitten etsimään hänen lukunsa tai mitä lienevätkään, ja olen unohtanut sen täysin. Harhauduin hiukan sivuraiteille, kun googlasin hääpalveluita ja muuta netistä. Harkitsen sydämen muotoisia suklaita tai räätälöityjä suklaatikkareita. Vaikeaa. Mikä neuvoksi?

Pomoni rummuttaa sormillaan arkistokaappia. Herra Simmonds haluaa esittää olevansa rento hippi. Hänellä on kvinoasalaattia eväänä, herran tähden. Mutta hän on *kaikke* muuta kuin hippi. Hän on vanha, äkäinen ja stressaa kaikesta. Hänellä on yllään puku ja kravatti, vaikka kaikki muut firman työntekijät suosivat haalistuneita farkkuja ja avokaulaisia paitoja. Minun rento lähestymistapani työhön on täysin ristiriidassa hänen kireän ja jähmeän luonteensa kanssa. Me emme sovi lainkaan yhteen, ja minun pitäisi keskustella siitä työnvälitystoimiston kanssa.

Katseeni siirtyy takaisin suklaisiin häälahjoihin.

Lisää rummutusta. "Alkaako olla valmista?"

"Niin. Niin." Täytyy. Lopettaa. Häideni. Ajatteleminen.
Ja. Suklaan. "Menossa ollaan."

Teatraalisesti tuhahtaen, vaikkei siihen ole mitään tarvetta, herra Simmonds – ei koskaan Rob – marssii takaisin huoneeseensa. Tämä on firma, jonka on tarkoitus välittää ympäristöstä ja planeetastamme ja vaikka mistä, mutta työntekijöistään se ei kyllä piittaa pätkeäkään.

Uupuneesti työnnän itseni kauemmas työpöydästäni ja lähden kohti talousosastoa. Voisin luultavasti vain soittaa sinne, mutta tämä auttaa minua kuluttamaan loputtoman tylsän päivän ja samalla tasapainottamaan uhkaavan Twixin puutteen.

Ennen lähtöäni avaan työpöydän laatikon ja kurkistan sinne. "Odotä minua, muru", kujerran. "Mami tulee ihan pian."

Sitten lähden kohti... mikä se olikaan. Talousosasto. Talousosasto. Sinne minä olen menossa.

Olen työskennellyt täällä Green IT:ssä kolme kuukautta. Kolme kuukautta sen jälkeen, kun Marcus Canning – entinen raukkamainen sulhaseni ja sarjapettäjä, jonka olen jo saattanut mainita – vain meni ja osti Lontoon parhaimman kahvilan ja suklaamyymälän, Suklaataivaan. Se oli minun pyhäkköni, minun kotini, minun elämäni. Vaikka en sitä olisi uskonut villeimmissä unelmissani, minusta oli tullut Suklaataivaan johtaja. Olin myös hyvä työssäni. Hemmetin hyvä. Sitten pahin painajaiseni toteutui, omistajat myivät Suklaataivaan jo mainitulle entiselle sulhaselleni, katalalle hulttiolle, eikä minulla ollut muuta mahdollisuutta kuin lähteä. Olin kuvitellut työskenteleväni Suklaataivaan tiskin takana vanhoille ja harmaille päivilleni saakka. Mutta Marcus pilasi kaiken.

Vannoin siinä paikassa, että niin kauan kuin Marcus olisi Suklaataivaan pomo, en astuisi sisään kyseisen myymälän ovesta. Olen pitänyt sanani, enkä ole käynyt Suklaataivaassa sen jälkeen. Kolmeen kuukauteen. Minua suoras-taan huimaa, kun sanon sen ääneen. Koko sinä aikana me suklaaseuran arvoisat naiset – Chantal, Nadia, Autumn ja minä – olemme kiertäneet kaukaa Pohjois-Lontoon syrjä-seudut kuin nomadit konsanaan. Kun suosikkipaikkamme on riistetty meiltä julmasti, olemme tavanneet lukuisissa keskinkertaisissa, mitättömämmissä suklaakahviloissa pääkaupunkialueella tyydyttääksemme himomme ja todenneet, ettei mikään oikeastaan saa meitä innostumaan samalla tavalla. Ei ihme, että olen masentunut.

Näiden kolmen pitkän kuukauden ajan olen ollut taas ankeassa toimistopätkätyöläisen umpikujassa. Ja kaiken lisäksi taidan roikkua vain niukin naukin kiinni tässä vähäpätöisessä työssä. Tämä firma voisi olla mahtava työ-paikka. Maapallon pelastaminen ja muu vastaavahan on nyt erittäin muodikasta, eikö niin? Osa-aikaisena työn-tekijänä en kuitenkaan saa minkäänlaisia vastuullisia teh-täviä. Sen vuoksi minä sammutan aivoni sillä sekunnilla, kun pääsen pöytäni ääreen. Sitten kun minulle annetaan oikeasti jotain tekemistä, minä yleensä pilaan kaiken. Noi-dankehä on valmis.

Arvelen, että astelen edelleen heikoilla jäillä sen jälkeen, kun kokosin pomolleni tärkeän PowerPointesityksen, jonka aiheena oli antropogeeniset vaikutuk-set luontoympäristölle ja joka hänen oli ollut tarkoitus esittää alan pampuille, mutta jostain syystä se esittelikin pääosin hääpukuja. Pahus! Minulla ei ole aavistustakaan, miten näin pääsi tapahtumaan. Monet kuitenkin pitivät sitä huvittavana. No, muutama piti sitä huvittavana. Eräs tietty henkilö ei pitänyt. Köh. Varsinainen esitys oli joka tapauksessa *todella* pitkäväteinen.

On GIT:ssä joitakin hyviäkin puolia. Tässä rakennuksessa on mahtavaa työskennellä. Jättimäinen, nykyaikainen toimistorakennus sijaitsee aivan joen rannalla Blackfriarsin sillan vieressä – erinomaisella paikalla. Se on täynnä värikkäitä taideteoksia ja erivärisiä tuoleja. Ikkunat ulottuvat lattiasta kattoon, ja koska ilma kuumenee niiden takia kuin kasvihuoneessa, ilmastointi on päällä koko päivän. Jos minulta kysytään – eikä kukaan kysy – se ei vaikuta kovin vihreältä. Me selvästikin kerromme mieluummin muille, kuinka he voivat vähentää energian käyttöönsä, sen sijaan että joutuisimme itse taipumaan epämukavuuksiin. Olen kuitenkin vaivihkaa siirtänyt työpöytäni lähemmäs yhtä ikkunaa, jotta voin ilahduttaa itseäni upealla Thamesin maisemalla.

Ennen kuin herra Simmonds ehtii tulla taas jahtaamaan minua, minä kipitän pois toimistosta. Normaalisti jopa vastoinkäymisissä olen hyväntuulinen, mutta tänään olen huonolla tuulella, levoton ja huolestunut.

Ulkona käytävässä, jossa olen yksin, nostan kädet ylös, nojaan yhteen ikkunoista ja lepuutan poskeani kylmää lasia vasten. On maaliskuu, ja ulkona on viileää. Päivä on kuitenkin sellainen, jolloin alkaa toivoa kevään olevan ihan kulman takana. Thames on kuin kimmeltävä hopeinen nauha, ja Embankmentin varrella puut alkavat puhjeta vienosti nupulle. Taivas on erittäin lupaavan sinisen sävyinen.

Katson alas joen yli, ja penkillä kolme kerrosta alapuolellani näen hahmon, joka nostaa katseensa ja heiluttaa.

”Marcus?” Loikkaan pois ikkunan edestä ja painaudun seinää vasten. Olen varma, että se on Marcus. Onko mahdollista, että minä näen harhoja suklaanpuutteen vuoksi?

Puhelimeeni kilahtaa tekstiviesti, ja vilkaisen sitä epäluuloisesti.

Hei, Lucy! Yllätys, yllätys. Suukkoja, M

Kerään rohkeutta vilkaista uudelleen. Kadulla tosiaan seisoo ja vilkuttaa Marcus.

Mene pois, minä tekstaan.

En, Marcus vastaa. Tule juttelemaan kanssani.

Katsellessani hän kietoo takin ympärilleen ja menee makuulle penkille. Hän jäätyy ulkona. Kun hän saa jotain päähänsä, hän ei luovuta, ennen kuin saa haluamansa tuloksen. Hän saattaisi odottaa siellä monta päivää, jotta antaisin periksi. Tunnen Marcusin liiankin hyvin; minä en voita tätä tuijotuskilpailua. Räpäytän silmiäni aina ensimmäisenä.

Ärsyyntyneesti huokaisten lähdän alakertaan, ja kun olen saanut kulkulupani nauhan solmuun, harpon ulos portille kylmään ilmaan. Marcus istuu ja hymyilee voitonriemuisesti, kun menen lähemmäs. Joelta puhaltava tuuli on pörröttänyt hänen vaaleat hiuksensa. Hänellä on yllään tyylikäs harmaa puku ja musta kašmirtakki. Hän näyttää murskaavan tyylikkäältä, kuten aina. Siinä on mies, joka on särkenyt sydämeni tuhansiksi sirpaleiksi kerta toisensa perään. Minä en saa unohtaa sitä koskaan.

”Minulla ei ole sinulle mitään sanottavaa”, totean hänelle tiukasti.

”Voisimmeko käydä kahvilla ja jutella?” hän kysyy.
”Tai voisin tarjota sinulle lounasta?”

Lounasta. Vatsani murisee. Katson kelloa. Nyt on tekni-
sesti ottaen minun lounasaikani. Tavallaan.

”Kuuntelisit vain, mitä asiaa minulla on”, Marcus anelee.

Hän kääntää vaikuttavat kirikkaansiniset silmänsä minua kohti. Silmät, joita olen joskus rakastanut kovasti. Silmät, joiden hän uskoo aina muuttavan minut väriseväksi romukasaksi. Hah. Ei tänään, Marcus Canning. Tänään minä olen varautunut sinun kavalia juoniasi vastaan.

"En halua kuulla mitään asioitasi." Nostan kättäni. Puhukoon sille.

"Minä rakastan sinua", Marcus sanoo.

"Älä ole typerä. Et sinä tuon takia ole istunut täällä jäätävässä tuulessa."

Minä värisen, ja Marcus kiskaisee takin päältäään salamanopeasti ja kietoo sen harteilleni.

"En selviä ilman sinua", hän sanoo.

Mutristan huuliani. "Henkisesti vai fyysisesti?"

"Kummallakaan tavalla", hän tunnustaa ja hymyilee poikamaisen hurmaavasti.

"Lopeta, Marcus. Viehätysvoimasi ei enää tehoa minuun." Siltikin minun typerä sydämeni muistaa, kuinka kovasti se häntä aikanaan rakasti. Ihan kuin valkoinen suosikkipaita, johon on pinttynyt suklaatahra, vaikka sitä kuinka hankaisi Vanishilla; silti sen haluaa säästää.

"Puoli tuntia", Marcus suostuttelee. "Olet minulle sen velkaa."

"Minä en ole sinulle mitään *velkaa*."

Vastusteluistani huolimatta Marcus tarttuu käteeni ja alkaa kävellä päättäväisesti siltaa kohti. "Tämä saattaa muuttaa sinun elämäsi."

"Ei muuta."

"Kuuntele vain minua."

Yritän vastustella Marcusia. Se on kuitenkin hyödyttöntä. Haluan epätoivoisesti tietää, kuinka Suklaataivaassa on sujunut ilman minua. Haluan kuulla hänen anelevan minua takaisin.

En kuule. Tietenkään.

Mutta haluan silti kuulla sen.

"Voi, Marcus." Astelen hänen rinnallaan.

Minä vielä vihaan itseäni tämän vuoksi. Tiedän sen.

Toinen luku

"Ajattelin, että söisimme OXO Towerissa", Marcus sanoo.

"Ei." Pysähdyn niille sijoilleni. "Ei OXO Towerissa."

"Se on upea paikka", Marcus intää.

"Juuri sen vuoksi." Sitä paitsi se oli minun ja Pihkan ensimmäisten oikeiden treffien tapahtumapaikka, enkä halua tahrata sen muistoa. No, ainakaan yhtään enempää – kaaduinkin silloin portaissa ja jalkani murtui. "Kuvittelet kai, että pystyt suostuttelemaan minut puolellesi hienolla ruoalla ja viinillä, ja olisin sulaa vahaa käsissäsi. No, niin ei tapahdu."

Marcusin kasvot valahtavat. "Olen jo varannut meille pöydän."

Minä äännähdän paheksuvasti. "Soita sitten sinne ja peru varaus." Uskooko hän oikeasti, että olen niin vietävissä?

"Hyvä on. Ihan kuten haluat, Lucy."

Hän näyttää surkealta, mutta en anna periksi. "Voimme käydä voileivällä. Pikaisesti. Minulla on tekemistä." Siitä muistankin, että minun pitäisi olla parhaillaan matkalla talousosastolle.

Vastahakoisesti Marcus peruu pöytävarauksen. Tiedän, että hän pitää minua heittopussina. Minä sinulle näytän, Marcus Canning.

Kävelemme pidemmälle South Bankilla, kunnes tulemme pienen ketjukahvilan luo. Täydellistä. Riittävän epäsiistiä ja likaista, jotta en ole ollenkaan vaikuttunut. Sisällä jokaisella pöydällä on edellisten ruokailijoiden jättämiä tähteitä.

"Haluatko oikeasti syödä täällä?"

"Kyllä."

Marcus huokaisee ja antaa periksi. "Valitse sitten pöytä. Minä menen jonottamaan. Haluatko kahvia?"

Nyökkään. "Tuo minulle jotain vähäkalorista syötävää. Olen dieetillä."

Marcus nauraa ääneen sen kuullessaan.

"Olen minä!"

Ravistan Marcusin takin harteiltani, jotta voin kasata teessä lilluvalle tarjottimelle tyhjät voileipäkääreet ja sipsipussit ja siirtää ne viereiselle pöydälle. Sitten odotan ja pyörittelen peukaloitani siihen saakka, että Marcus saapuu pöytään.

Hän laskee pöydälle eteeni latten ja lautasen, jolla on jättimäinen suklaakakku.

"Pyysin vähäkalorista."

"No, haistele sitä sitten."

"Olen *tosissani* dieetillä."

"Näytät todella upealta tuollaisena kuin olet. Minä pidän kurvikkaista naisista."

"Sinä pidät kaikista naisista, jotka vain sattuvat olemaan elossa", vastaan. Mahdollisimman monista ja erilaisista naisista koko sen ajan, kun olimme parisuhteessa keskenämme, mikäli oikein muistan. "Kaikki muu on ekstraa."

Marcus nauraa. "Voi, Lucy. Osaat olla todella julma."

En riittävän julma, ajattelen.

Kun Marcus juo hitaasti kahviaan ja asettaa kakku-palan eteeni, näen kuvani heijastuvan ikkunasta. Luulin, että kutistuisin kokoon 42 sen jälkeen, kun luovuin

Suklaataivaan herkuista. Oikeasti uskoin. Mutta ei. Olen kurvikkaampi kuin koskaan. Olen tainnut harjoittaa lohtusyömistä siitä saakka, kun jäin tuuliajolle jouluna. Kukapa ei tekisi niin minun tilanteessani?

Kun Marcus osti Suklaataivaan, minä menetin maailman parhaan työpaikan, eikä mikään, ei edes Wispa- ja Bounty-suklaan yhdistelmä, voi korvata sitä. En siis ole pelkästään kurvikas, olen ehdottomasti pullea. Eikä kukaan halua olla läski morsian, eihän? Kukaan ei halua vaappua kirkon käytävällä unelmiensa miehen rinnalla. Haluan olla entinen hoikka itseni häissäni, ja se minun täytyy pitää mielessäni kaiken aikaa.

"Minä laihdutan *häideni* vuoksi", muistutan Marcusia.

"Aah." Hän hämmentää kahviaan mietteliäänä. "Sen mikähänennimensäönkaan vuoksi? Aiot siis edelleen mennä naimisiin hänen kanssaan?"

"Kyllä, Marcus. Tietenkin aion."

"Et siis ole tullut äkillisesti toisiin ajatuksiin?"

"En. Minä *rakastan* Aidenia, ja hän *rakastaa* minua. Päivämäärä on sovittu. Hääpaikka päätetty. Kutsut lähetetty." Se ei tarkalleen ottaen pidä paikkaansa, myönnän.

"Minä en saanut kutsua."

"Yllättäen."

Hän ottaa kasvoilleen suloisimman eksyneen pikku-pojan ilmeen. "Ei edes vanhojen aikojen vuoksi?"

"Ei. En todellakaan halua sinua häihini."

"Et sanonut niin, kun viimeksi olimme yhdessä häissä."

"Se johtui siitä, että sinä olit sulhanen, Marcus. Ja minä olin morsian. Tämä lienee hyvä hetki muistuttaa, ettet sinä ilmestynyt varsinaiseen vihkimistilaisuuteen."

Marcus kurtistaa otsaansa. "Sinä et aio unohtaa sitä ikinä, vai mitä?"

Nauran, koska mitä muutakaan voisin tehdä. "En. En aio unohtaa sitä ikinä. Enkä antaa sinulle anteeksi."

Mieleeni nousee ei-toivottu muistikuva päivästä, jolloin Marcus hylkäsi minut, ja minua alkaa oksettaa. Se oli elämäni kamalin hetki, ja kamalia hetkiä olisi kyllä valittavana vaikka kuinka. Tällä kertaa tilanne on toisenlainen. Minä tiedän sen. Pihka ei ole Marcus. Luojalle kiitos siitä.

Nostan haarukkani ja leikittelen Marcusin minulle tuomalla suklaakakulla. Jos syön sen ja pidättäydyn Twixistä, en ole sen pahemmassa jamassa kuin olisin muutenkaan ollut. Voin syödä vain puolet. Siinä kaikki. Ehkä minun pitäisi tilata hääpuku yhtä kokoa liian pienenä, jotta voin laihtua siihen sopivaksi. Kaikki morsiamet laihduttavat, eikö niin? Minulla on kolmisen kuukautta aikaa pudottaa noin kuusi kiloa. Kai se onnistuu? Huomenna minä ryhdistäydyn tosissani.

Hmm. Tämä suklaakakku on herkullista. Se on kostea, kevyt sokerikakku, jossa on täytteenä täyteläistä suklaaganachea – vaikka olemmekin paikassa, jossa olisin odottanut laadultaan keskinkertaisia suklaaherkkuja. Marcus virnistää minulle, kun syön kakkuni.

”Mitä?”

”Tule takaisin, Lucy”, Marcus anelee vilpittömästi. ”Suklaataivas tarvitsee sinua. Minä tarvitsen sinua. Se ei tunnu samalta ilman sinua. Sinä kuulut sinne.”

Totta puhuakseni Marcusin sanat ovat musiikkia korvilleni.

”Ostin sen sinulle. Jotta sinä voisit johtaa sitä. Siksi minä sen ostin.”

Niin hän tekikin. Myönnän sen. Mutta hän osti Suklaataivaan, jotta hän voisi omistaa minutkin. En ole typerä. ”Kuka sitä johtaa nyt?”

”Minulla on siellä johtaja.”

”Joku nainen?” Niin kuin minun muka tarvitsisi kysyä.

”Tuota... niin.”

”Onko hän kaunis?”

"Ei, hän on ranskalainen. Erittäin epämiellyttävä. Kamottava nainen."

Tuskinpa.

Hänen katseensa muuttuu siirappiseksi, ja hän ojentaa kätensä kietoakseen vaalean hiuskiehkurani sormensa ympärille. "Tule takaisin", hän anelee. "Tule takaisin luokseni."

"Älä tee noin." Läimäytän hänen kätensä pois.

Marcus ei anna periksi. "Hän ei kohtele asiakkaita samalla tavalla kuin sinä, Lucy. Hänellä ei ole visiota eikä hän tunne intohimoa Suklaataivasta kohtaan. Ilman sinua Suklaataivas ei ole mitään. Sinä tunnet firman paremmin kuin kukaan muu. Sinä olet syntynyt siihen hommaan."

Kaikki se pitää paikkansa. Suonissani virtaa suklaa. Minun ei ollut koskaan tarkoitus olla pahantuulisen, ei niin kovin vihreän tietohallintopäällikön väliaikainen sihteeri.

Se sai minut seisaalleni pikavauhtia. Pahas! Talousosasto! Kaikki tämä pelleily Marcusin kanssa on harhautanut minut sivuraiteille.

Kun tajuan tilanteen, puhelimeni soi. Soittaja on herra Simmonds.

"Hei." Yritän kuulostaa siltä kuin olisin talousosaston hiljaisuudessa enkä meluisassa kahvilassa Embankmentilla.

"Missä ihmeessä olet, Lucy?" pomoni kysyy melkoisen kireästi. "Kävin talousosastolla hakemassa tiedot itse, ja minulle kerrottiin, ettei sinusta ole näkynyt siellä jälkeäkään."

"Minun täytyi piipahtaa ulkona. Pikaisesti. Tulen viiden minuutin kuluttua", lupaan. Sitten muistan, että olen väärällä puolella jokea ja että minun täytyy juosta. "Tai ehkä kymmenen."

”Tai älä ehkä vaivaudu tulemaan takaisin ollenkaan”, pomoni sihahtaa. ”Soitan työnvälitykseen ja hommaan jonkun muun, jota tämä työpaikka oikeasti kiinnostaa. Sinä saat potkut.”

Hän lopettaa puhelun. Jään tuijottamaan puhelinta suu ammollaan. Kun nostan katseeni, näen Marcusin virnistävän.

Kolmas luku

Me suklaaseuran jäsenet istumme tylsässä pienessä kahvilassa aivan Strandin lähellä. Minulla on muoviselta näyttävä kinkkuvoileipä, Nadia tuijottaa toivottomana veltoa kanawrapia, Autumn dippaa varovasti biscotteja haaleaan cappuccinoon, ja kauhistus sentään, Chantal syö salaattia. Sen katseleminen alkaa suorastaan heikottaa.

”Katsokaa nyt meitä”, minä sanon. ”Olemme suklaaseuran naiset, eikä näkyvillä ole suklaan hippustakaan. Mitä meille on tapahtumassa? Olemme epäonnistumassa tavoitteessamme nauttia elämässämme kaikesta suklaaisesta.”

”Se ei vain ole sama ilman Suklaataivasta”, Autumn pohtii surullisena.

”Mutta se on meidän *raison d'être*.”

Nadia kohauttaa olkapäitään. ”Lucy on oikeassa.”

Olen päässyt vauhtiin. ”Mitä ihmeen järkeä on salaattissa?”

Chantal näykkii salaattiannostaan ja irvistää.

”Koko planeetan turhinta ruokaa”, minä saarnaan. ”Edes jänikset eivät oikeasti pidä siitä.”

”Kyse ei ole salaattista, Lucy, eihän?” Chantal huomauttaa. ”Sinä olet vain pettynyt jälleen yhteen ala-arvoiseen kahvilaan.”

”Olet oikeassa”, myönnän lannistuneena. ”Tämä ei ole Suklaataivas.”

”Tämä on ihan oookoo”, Nadia sanoo. Katselemme kaikki ympärillemme. Olemme McCaféssa. Voisimme olla missä vain. Magnolian väriset seinät, puutuolit, likaiset vinyylilattiat. Ei mukavaa ruskeaa samettisohvaa näköpiirissä. Ja ennen kaikkea erittäin vähän suklaaherkkuja tarjolla. Itse asiassa ei lainkaan. Ei edes yhtä viheliäistä brownieta apua tuomaan.

Listalla on pelkkä pannukakku. Mikä järkeä siinä muka on?

Lohduttaakseni itseäni katselen ympärilläni olevia ihania seuralaisiani.

He ovat minun rakkaimmat ystäväni. Ystävyysseuramme perustana on yhteinen rakkautemme suklaata kohtaan. Meillä oli tapana tavata Suklaataivaassa, hienoimmasta hienoimmassa suklaamyymälässä, joka ikinen päivä. Me nauroimme, itkimme, juoruilimme, söimme suklaata. Nyt me olemme kodittomia.

Kaikesta siitä huolimatta, mitä välillämme on tapahtunut, Marcus jostain syystä kuvitteli, että minä voisin jatkaa työskentelyä Suklaataivaassa aivan kuten ennenkin. Ja vielä pahempaa, hän uskoi minun *ilahtuvan!* En kuitenkaan voisi ikimaailmassa työskennellä Marcusin alaisena. Hän lumoaishi minut uudelleen, ja sitä en todellakaan halua. Minulta on kestänyt pitkään – pidempään kuin haluan myöntää – päästä eroon tunteistani Marcusia kohtaan. Enkä halua pidentyneen lähikontaktin hänen kanssaan uhkaavan nykytilannetta.

Niinpä me naiset kuljeksimme nyt päämäärättä läpi keskinkertaisten kahviloiden, ja minun tapauksessani myös läpi keskinkertaisten työpaikkojen. Synkkinä aikoina en kuitenkaan tiedä, mitä tekisin ilman näitä naisia elämässäni. Heistä on tullut pelkkien ystävien sijaan kuin sisaria, joita minulla ei ole koskaan ollut.

Chantal Hamilton on meistä vanhin ja useimmiten myös viisain. Chantalilla on parhaillaan menossa tuskallinen avioero miehensä Tedistä – siitä huolimatta, että ero on kohtalaisen sopuisa, se vaatii silti veronsa. Chantalilla on myös suloinen vauva, Lana, jota me kaikki palvomme. Chantal työskenteli viimeksi aikakauslehden toimittajana ja esitteli upeita koteja ympäri Ison-Britannian, mutta nyt hän ei ole töissä, koska hän ei malta jättää Lanaa hoitajan hoiviin. Kunhan avioero saadaan päätökseen, tilanne saattaa kyllä muuttua. Lana on pian yksivuotias, eikä minulla ole aavistustakaan, mihin kaikki aika on kadonnut.

Autumn Fielding on nuorin jäsenemme, joukkomme maaemo. Hän on optimisti ja idealisti ja olisi sopinut Green IT:hen paljon paremmin kuin minä ikinä. Hän olisi pakottanut heidät sammuttamaan ilmastonin. Hän olisi saanut herra Simmondsin hymyilemään. Luultavasti. Normaalisti hän on rento ja huoleton, mutta tällä hetkellä hänellä on paljon pohdittavaa. Hän pöyhii kuritonta hiuspehkoaan, ja tunnen sympatiaa häntä kohtaan.

Mitä voisin kertoa Nadia Stonesta? Hän on kurvikas kaunotar, jolla on upea karamellinruskea iho ja tumma hiuspehko. Hänen poikansa Lewis on nyt neljävuotias, ja Nadia on ponnistellut yksinään tämän kasvattamisessa sen jälkeen, kun hänen aviomiehensä kuoli. Nyt hän on uskoakseni viimein tavannut jonkun, joka saa hänen upeat pähkinänväriset silmänsä taas loistamaan.

Viimeisenä ja kenties vähäisimpinä olen minä. Olen Lucy Lombard. Olen kolmenkymppin huonommalla puolella, edelleen vanhapiika – mutta en enää kauan. Olen yli-painoinen ja hermostunut, ja jos vain suinkin on mahdollisuus möhliä, niin minähän poikkeuksetta möhlin. Olen kuitenkin uskollinen ja sinnikäs, ja maailman ihanin mies rakastaa minua. Saatan mokata usein – hirvittävän usein – mutta Suklaataivaan hoitajana olin taitava. Todellakin olin.

Arvoisa juhlaväki, pitäkää kiinni suklaastanne ja samppanjastanne – edessä on erittäin tunteikkaat häät!

Lucy on onnensa kukkukoilla – hän on tuleva rouva Aiden ”Pihka” Holby. Enää on vain suunniteltava häät ja hommatava jostain riittävästi rahaa niiden järjestämiseksi. Jälleen yhdet potkut tyhjänpäiväisestä toimistotyöstä eivät varsinaisesti auta asiaa. Pitäisikö Lucyn tarttua erääseen hyvin avokätiseen työtarjoukseen, jonka takana nyt sattuu olemaan hänen epäluotettava eksänsä?

Lucyn ystävät Chantal, Nadia ja Autumn ovat kerrankin kaikki tahoillaan onnellisessa parisuhteessa, mutta elämä ei silti mene suunnitelmien mukaan. Chantal saa järkyttäviä uutisia lääkäriltään, Autumnilla on ongelmia useammankin perheenjäsenen kanssa ja Nadia joutuu harkitsemaan suurta elämänmuutosta.

Suklaaseuran häät on elämänmakuisen Suklaaseura-sarjan loppuhuipennus, jossa häämekot ovat vaarassa saada suklaatahroja ja samppanjalle on tarvetta yhdessä jos toisessakin käänteessä!

Carole Matthews on brittiläinen menestyskirjailija, joka on kuuluisa huumorintajustaan ja romanttisista komediaromaaneistaan. Hänen romaaninsa ovat ilahduttaneet ja ihastuttaneet lukijoita ympäri maailman. Hän on saanut työstään Romantic Novelists’ Association -yhdistyksen kunniamaininnan, ja romaani *Päivänpaistetta ja merituulia* voitti Romantic Comedy Novel of the Year -palkinnon 2021.

84.2

Kuvitus: Justine Florio/
Taittopalvelu Yliveto Oy
www.docendo.fi

ISBN 978-952-850-010-0

9 789528 500100

DOCENDO

MIX
Paperi | Tukee
vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394